

Apropå lik i garderoben: *Internationalen* om Röda khmerernas seger våren 1975

I mitten av april 1975 intog Pol Pots Röda khmerer Phnom Penh och ett 4 år långt terrorvälde utan motstycke tog sin början. Vad som hände vet vi nu, men vad visste och sade vi då?

I stort sett *hela* den svenska vänstern, inklusive vissa ledande socialdemokrater (politiker som Birgitta Dahl och Gertrud Sigurdson, diplomater som J C Öberg), intog inledningsvis en okritisk hållning och bortviftade som reaktionär propaganda alla rapporter om övervåld och andra oroande uppgifter som nästan med en gång började sippra ut från Kambodja. Allra mest okritiska var givetvis maoisterna, men under våren/sommaren 1975 är det i stort sett omöjligt att hitta några kritiska synpunkter ens från de annars så maoism-kritiska Moskvakommunisterna (i deras dåvarande husorgan *Norrskensflamman*). Något som är ännu mer beklämmande är att en stor del av vänstern fortsatte att blunda för verkligheten i över två år.¹ Det var faktiskt först under 1977, som de som hade något vett i skallen började dra åt sig öronen och ta skakande flyktingberättelser och andra varningssignaler på allvar (detta gäller t ex Birgitta Dahl, men givetvis inte maoisterna som fortsatte att stödja Pol Pot & Co till det bittra slutet).²

Den okritiska och närmast naiva tilltron till att det mesta stod rätt till i Pol Pots Kampuchea är något som hela den svenska vänstern har anledning att se självkritiskt på. Detta gäller även Socialistiska Partiets (SP) föregångare, Kommunistiska Arbetarförbundet (KAF), som givetvis – i sin tidning *Internationalen* – kommenterade utvecklingen.

Internationalens skrivelser om Kambodja under 1975 är ingen upplyftande läsning³, men det finns heller ingen anledning att sopa dem under mattan: Det enda rätta är att öppet redovisa dumheterna – vädra ut efter liken i garderoben – för att förhoppningsvis bidra till att liknande felgrepp undviks i framtiden. Därför redovisar vi nedan *Internationalens* samtliga (=4) artiklar om Kambodja/Kampuchea från 1975. Här följer först några kommentarer till artiklarna.

Mot första artikeln (18 april) är inget att invända.

Den andra (25 april) är däremot problematisk. Rubriken är ”Leve den nya arbetarstaten”, vilket redan det är mycket tveksamt. Personligen anser jag inte att Pol Pots Kampuchea någonsin gjorde rätt för den benämningen, men det som tidningsartikeln gjorde var att slå fast detta utan att ha några som helst fakta om vilket slags samhälle som Pol Pot & Co var i färd

¹ Hösten 1976 yttrade t ex Birgitta Dahl i Sveriges Radios *OBS-Kulturkvarten* bl a följande: ”Alla vet vi ju att mycket, ja kanske det mesta, av det som nu sägs och skrivs om Kambodja är lögn och spekulation. Det var helt nödvändigt att evakuera Phnom Penh.... Problemet är att vi faktiskt inte har kunskaper, direkta vittnesbörd, för att kunna avvisa alla lögnerna som sprids av Kambodjas fiender.” Kunskaper saknades således, men hur kunde då Birgitta Dahl vara så säker på att ”kanske det mesta” av det som ”sägs och skrivs om Kambodja är lögn...”?

² En viktig roll spelade härvid de initierade artiklar av den katolske prästen François Ponchaud (han befann sig själv i Phnom Penh när staden utrymdes) som den ansedda franska dagstidningen *Le Monde* publicerade våren 1976. Och i början av 1977 följdes artikelserien upp av boken *Cambodge Année Zéro* (Kambodja år noll), som året därpå kom i engelsk översättning, *Cambodia: Year Zero*.

³ Jag har nu (4/11) kollat *Internationalen* för 1976-77 och det är faktiskt bara *en* artikel (i nummer 16, utgiven i april 1977), som behandlar Kampuchea. Artikeln som har rubriken ”Kambodja två år efter befrielsen” är skriven av Göte Kildén under pseudonymen Berndt Olofsson (se [Tidningen Internationalen om Kampuchea](#)). Artikeln intar en ganska nyanserad bild av utvecklingen, där även oroande tecken noteras och även om man kan sätta en del frågetecken i kanten så är den inget att skämmas över, den hör inte hemma i garderoben. Med denna artikel placeras sig *Internationalen* så att säga på banan igen, efter dikeskörningen 2 år tidigare.

Att det råder tystnad under så lång period (2 år) kan förklaras av att det under denna tid kom ut ganska lite uppgifter om vad som hände i Pol Pots rike. Från våren 1977 började det dock förändras, bl a kom uppgifter om gränsstrider med Vietnam, som senare skulle utvecklas till stora militära sammandrabbningar och till slut storskalig vietnamesisk invasion (slutet av 1978).

med att upprätta. Man gick helt enkelt efter ryggmärgsreflexer, en from förhoppning som saknade stöd i verkligheten.

Det finns dock även en viss nykter grundton i artikeln, som avslutas med:

”Men under denna tid har också de befriade områdena i Kambodja varit stängda för yttervärlden. Det finns ingen, utöver kambodjanerna själva, som vet vad som händer där. Därför är det mycket svårt att bedöma vad som nu kommer att ske mer exakt i det Kambodja de nu i realiteten kontrollerar.”

Om man fortsatt på den vägen, intagit viss skepsis och ställt sig frågande till t ex den bråd-störtade utrymningen av städerna och de envisa rapporterna om övergrepp och liknande, då hade vi kunnat vara stolta över *Internationalens* bevakning. Men tyvärr, 16 maj kom ett riktigt magplask. På sidan 10 i detta nummer av tidningen finns en artikel med rubriken ”Lögnerna om KAMBODJA!”, som är ett glödande försvarstal av allt som de Röda khmererna hade företagit sig, i synnerhet utrymningen av städerna – ”Människorna drevs alltså inte bort från ’hem och ut i lidande och nöd’. De återvände hem till ett bättre materiellt och socialt liv” – konstaterar artikelförfattaren aningslöst. Denna artikel skulle mycket väl ha platsat i de svenska maoisternas huvudorgan *Gnistan* eller i r-arnas *Proletären*.⁴

Artikeln är signerad och det kan därför vara bekvämt att skylla på författaren, dvs att utse honom till syndabock, men det skulle vara orättvist, ty det faktum att artikeln togs med utan någon som helst kritisk kommentar, varken i anslutning till artikeln eller senare, betyder att även tidningsredaktionen liksom den politiska ledningen åtminstone i stora drag accepterade artikelns budskap.⁵

Denna artikel är fö den sista som *Internationalen* publicerar om utvecklingen i Kampuchea under året 1975 (faktiskt ända till april 1977 – se not 3 ovan).

När man blickar tillbaka på denna pinsamma historia så inställer sig frågan: Borde inte väckarklockan ha ringt hos fler, åtminstone i den icke-maoistiska vänstern⁶ och särskilt bland de som anknöt till den trotskistiska traditionen? Redan tömningen av städerna (inte bara Phnom Penh) – där arbetarklassen åkte med i svepet – borde en revolutionär marxist ha reagerat instinktivt mot: en bondearmé som slår mot staden och arbetarklassen, som marxismen ser som den socialistiska revolutionens kärntrupp.⁷ Och det faktum att Pol Pot & Co klippte av i stort sett alla kontakter med omvärlden (ambassader och gränser stängdes, journalister kunde inte arbeta, radiostationer tystnade osv) var tydliga symptom på att allt inte låg rätt till.⁸ Efterhand kom allt mer skakande flyktingberättelser, rapporter om gränskonflikter med Vietnam, osv.

Det rätta hade varit att – utan att för den skull stämna upp i borgarnas hetskör – notera varningssignalerna (det faktum att det inte kom liknande rapporter från Vietnam borde också ha fungerat som en tankeställare), inta en avvaktande, kritisk attityd och avgränsa sig från den glättade, tvärsäkra maoistiska propagandabilden. Om *Internationalen* hade gjort det, då hade

⁴ I rättvisans namn bör här påpekas att *Proletären* – i motsats till *Gnistan* – senare (1979) gjorde en helomvändning i sin syn på Kampuchea, se artikelserien [Proletären om konflikten mellan Kina/Kampuchea och Vietnam](#).

⁵ Vilket givetvis heller inte fritar artikelförfattaren från ansvar – han skrev ju trots allt artikeln.

⁶ Vad t ex Förbundet Kommunist skrev vid denna tid har jag inte kontrollerat, men jag är övertygad om att de inte avviker från vänstern i övrigt.

⁷ Det kan i detta sammanhang vara på sin plats att erinra om de varningar som Trotskij 1932 framförde i sin artikel [Bondekriget i Kina och proletariatet](#). Trotskij pekade där på att det fanns en fara för konflikter mellan beväpnade bönder och arbetare när en revolutionär bondearmé som saknade band till städernas arbetarklass intog städer. Det var just detta som skedde i Kambodja, där många bönder såg städerna som centra för förtryck och utsugning och deras befolkning som parasiter.

⁸ Hemlighetsmakeriet tog sig absurda former. Fram till hösten 1977 var t o m existensen av ett kommunistiskt parti höljt i dunkel – i stället talade man om att ”Angkar” (Organisationen) stod i ledningen för Kampuchea.

dagens SP kunnat stoltsera med det som skrevs vid den tiden och säga att ”i motsats till den övriga vänstern förstod vi att det som hände var oroväckande, att allt inte stod rätt till och därför föll vi heller inte in kritiklöst i hyllningskören”. Men så är det tyvärr inte. Nu får man i stället skämmas och försvara sig med att ”vi visste inte bättre”, ”vi var naiva”, ”vi förstod inte” osv och peka på att andra också gick på samma nit. Det är inget bra försvar.⁹

Men gjort är gjort, det tillhör historien. Och *det viktiga är att dra lärdom av det som skedde, så att något liknande inte upprepas.*¹⁰ Detta betyder bl a att man, när man saknar ordentliga fakta, bör vara försiktig och absolut inte svälja och propagera för (nästan) allt som den ”rätta sidan” säger och gör i en konflikt. Man bör inta en skeptisk och kritisk attityd och inte uttrycka sig tvärsäkert om det finns anledning att befara att uppgifter är falska, vinklade eller överdrivna. Om det råder osäkerhet om vad som är sant, då ska man också tala om det. I synnerhet gäller detta då det saknas kontakter med seriösa vänsterorganisationer på plats och/eller andra trovärdiga informationskällor (och hit hör inte de vanliga nyhetsbyråerna, särskilt när imperialistmakter har ett finger med i spelet). Detta gäller givetvis även den arabiska revolutionen, i synnerhet Libyen, liksom tidigare inbördeskrigen i f d Jugoslavien (se artikel-samlingen [Om Ordfrontfejden](#) på marxistarkivet) osv.¹¹

Lästips

Artikeln [Lärdomar av den svenska Vietnamrörelsen, del 2](#) (av undertecknad) innehåller ett längre Kampuchea-avsnitt (sid 17-27), som främst handlar om hur de svenska maoisterna resonerade kring utvecklingen under Pol Pot och synar de argument som de framförde, t ex för att motivera att utrymningen av städerna var helt i sin ordning. Artikeln polemiserar således främst mot maoisterna, men till en början så accepterade stora delar av den övriga svenska vänstern maoisternas resonemang (vilket f ö visar vilket ideologiskt inflytande som faktiskt den svenska Vietnamrörelsen hade vid den tiden). Artikeln tar även utförligare upp den Kampuchea-kritiska litteratur som började komma 1977 och som bl a baserades på ett stort antal intervjuer med flyktingar.

Martin F (26 oktober 2011, tillägg 31/10, 4/11 /not 3/)

Internationalen nr 13 (18/4 1975) framsidan:

Phnom Penh befrias:

Befrielsestyrkorna är på väg att inta Phnom Penh. Efter år av belägring står staden äntligen på randen till sin befrielse. De gamla förtryckarna sitter maktlösa. En efter en smiter de iväg ut till exiler hos sina beskyddare i olika imperialiststater. De har ingenting med Kambodjas morgondag att göra.

Nu påbörjas återuppbyggnaden av Phnom Penh under den nya regeringen, GRUNK.

⁹ I Fjärde Internationalens press, i synnerhet *Intercontinental Press*, fanns redan från början artiklar som var kritiska mot Pol Pot-regimens politik, bl a utrymningen av städerna. Se t ex Joseph Hansens artikel (från *Intercontinental Press* 19 maj 1975) [Tvångsevakueringen av Kambodjas städer](#). [Not reviderad 30/11-2011]

¹⁰ Sedan finns det förstås en del övervintrande maoister, t ex Jan Myrdal, som fortfarande vägrar begripa att Pol Pots Kampuchea var en katastrof av enorma mått – se: [Kambodja/Kampuchea](#) (flera texter på marxistarkivet).

¹¹ Se även artikeln [Phillip Knightley: Engagemang i Spanien 1936-1939](#) som ger exempel på hur pressen manipulerade sanningen under spanska inbördeskriget.

Ställd inför detta faktum har den Svenska regeringen tvingats erkänna GRUNK. Däremot vägrar samma regering fortfarande att erkänna PRR. Den utnyttjar Parisavtalet och säger sig vänta på att en ”fredsregering enligt Parisavtalet ska upprättas”. Detta Parisavtal som blir mer och mer överspelat för varje dag som går av FNL:s offensiv och det vietnamesiska folkets uppror.

Saigonjuntans ställning blir allt svagare. I sitt ensamma palats sitter Thieu och räknar dagarna. [Sedan hänvisas till sid 4-5, som inte handlar om Kambodja utan om trotskisterna i Vietnam – på 1930- och 1940-talen – och om kampen i Sydvietnam – MF]

Internationalen nr 14 (25/4 1975) sid 8:

Leve den nya arbetarstaten!

Den 17 april befriade FUNK-styrkorna definitivt Phnom Penh. När de tågade in på stadens gator hälsades de av 100 000-tals jublande människor. USA-imperialismen var fördriven, dess marionetter hade flytt eller tillfångatagits. Massorna i Phnom Penh vågade äntligen visa sina känslor, sin lättnad över att den långa blodiga kampen äntligen var över och att deras sida hade segrat.

Den 17 april föddes den nya arbetarstaten Kambodja. Vi hälsar den tillsammans med Phnom Penhs massor. Världens arbetarklass har bevittnat sin största framgång sedan Kuba 1959 slet sig ur imperialismens grepp.

Utvecklingen i Kambodja visar på revolutionens internationella karaktär. Segern bär framför allt vittne om imperialismens försvagade ställning.

De avgörande striderna i Indokina kommer i ett läge då inflationen är hög, arbetslösheten utbredd och arbetarklassen kampberedd i imperialistländerna. Omfattande arbetargrupper går dagligen till kamp mot systemets yttringar, vägrar acceptera försämringar.

Den internationella solidariteten central

Med denna djupa kris i sitt hjärta förmådde inte imperialismen svara på en samtidig offensiv i Vietnam och Kambodja. Den orkade inte betala det pris försvaret skulle ha krävt.

Men Kambodja bär också vittne om behovet av internationell solidaritet. Solidaritetsrörelsen för kampen i Indokina har spelat en central roll för att försvaga stödet till USA. Den har för världen avslöjat USA:s utrotningskrig i hela dess omfattning; den har ställt fram ett beväpnat folk i kamp mot den mest bestialiska av imperialismens alla yttringar.

Massorna i Vietnam har också visat att imperialismen går att besegra. Trots direkt militär intervention med en halv miljon soldater, trots de mest omfattande bombningarna i världshistorien, trots napalm och andra biologiska och kemiska stridsmedel, trots miljardsatsningar på marionetter och marionettarméer står imperialismen i dag som förlorare i Indokina. Vilket exempel för de förtryckta klasserna världen över!

Ett nederlag skulle ha fått fasansfulla konsekvenser. Det hade förstärkt reaktionens krafter och spritt demoralisering inom revolutionärernas led.

Vilken förlamning skulle inte ha följt ett nederlag? Vad hände efter nederlaget i Spanien 1936? Vad hände efter nederlaget i Chile 1973? Sönderslagen och uppsplittrad av repressio- nen, berövad sina främsta kämpar stod arbetarklassen och dess allierade försvarslösa inför klassfienden. Det tar tiotal år att hela sådana sår.

Men i samma grad som ett nederlag hade varit fasansfullt är segern en inspiration för revolutionens krafter världen över, en inspiration som manar till efterföljd. Varje del av världen som dras undan imperialismen gör den svagare. Varje seger över den blir ett exempel för andra.

Som ett första brev på posten kommer uppgifterna om att strider brutit ut i Laos, att styrkor ur Pathet Lao intagit en distriktshuvudstad. Många fler uppgifter av samma typ väntar oss framöver...

Sihanouk en maktlös symbol

I ledningen för kampen mot USA och dess marionetter har den kungliga nationella enhetsregeringen GRUNK stått. Det ankommer nu på den att leda segern vidare och bygga den stat som de lett befrielsen av.

Ansiktet utåt i GRUNK är prins Sihanouk. Men han är helt maktlös, har ingen självständig ställning och kan inte heller skapa någon. Han är en symbol, främst bland bondemassorna, utan någon social bas under sig. Sihanouk verkar självmedveten om detta och har insett att han måste acceptera det.

De verkliga makthavarna i GRUNK är de kambodjanska kommunisterna med Khieu Samphan i spetsen. De har hela tiden lett kampen inne i Kambodja.

Men under denna tid har också de befriade områdena i Kambodja varit stängda för yttervärlden. Det finns ingen, utöver kambodjanerna själva, som vet vad som händer där. Därför är det mycket svårt att bedöma vad som nu kommer att ske mer exakt i det Kambodja de nu i realiteten kontrollerar.

Framtiden får utvisa detta.

Internationalen nr 17 (16/5 1975) framsidan (stor rubrik):

BORT MED TASSARNA från Kambodja

[Artikeln handlar sedan om amerikanska provokationer (om det amerikanska spionfartyget Magauéz som uppbringats av kambodjanerna). Artikeln avslutas med parollerna:]

Bort med tassarna från Kambodja. Solidaritet med den kambodjanska arbetarstaten! Sveriges regering, fördöm USA:s terror!

Och inne i samma tidning (sid 10):

Om CIA som John Blund i Svenska Dagbladets mardrömmar — eller

Lögnerna om KAMBODJA!

”De onda aningarna har rikligen besannats. Inte ens pessimisterna kunde väl föreställa sig att bakom de tidigare uppgifterna om tvångsutrymning av Phnom Penh och andra större städer låg en verklighet så grym att tanken nästan vägrar att följa med”. (Svenska Dagbladet 10/5 -75)

Det mörkblå bläcket har flödat ur högermännens pennor den senaste veckan. Inte bara Svenska Dagbladets redaktörer har skvätt ner sina manuspapper:

Norrbottenskuriren talar om att ”undergång hotar”. Nya Wermlandstidningen skriker om en ”mardröm” där ”människor blir deras /kommunisternas/ slavar och offer”. Göteborgspostens Lars Hjärne får det till ”skräckväldet i Phnom Penh”...

Tidningar som Dagens Nyheter och Aftonbladet är mer fattade. De är bara lätt ”oroade”...

Vad är det då som har hänt i Kambodja? Vad är det för verklighet som gastkramar högermännen?

Låt oss först sammanfatta Svenska Dagbladets version:

Phnom Penh förvandlades till en skräckstad. Två miljoner människor drevs ”bort från städer och hem och ut i lidande och nöd”. På gatorna sköts det vilt. Människor mördades och hotell och affärer stacks i brand. Sjuka och sårade slets upp från sina bäddar och tvingades bort. För de franska diplomaterna i Kambodjas huvudstad blev livet dessutom ”något av en mardröm”:

— Ibland kunde representanter för de röda khmererna anlända mitt i natten och kräva samtal. konstaterar tidningens ledarskribent upphetsat.

Svenska Dagbladets specielle korrespondent. Sydney Schanberg från New York Times, spär på ytterligare i ett ”personligt direktreportage”:

— Long Borets ögon var rödsprängda och verkade förgråtna. Han hade troligen varit uppe hela natten. Även hans hustru och barn befann sig fortfarande i landet.

Tillbaka mot ett bättre liv

Låt oss sedan nysta upp denna härva av lögner och hyckleri. Ord för ord.

Drevs verkligen ”två miljoner människor bort från städer och hem och ut i lidande och nöd”?

Knappast, mer än tre fjärdedelar av Phnom Penhs innevånare var flyktingar. De hade drivits in till sjukdomarna, svälten och övergreppen i huvudstaden av USA:s terrorbombningar. Där hade de fösts ihop som boskap i stinkande läger. Sina hem hade de på landsbygden. Det var där de kunde få sin försörjning. Utan USA:s coca-cola och bacon, från en av världens största luftbroar genom tiderna, hade de flesta dött av svält.

Efter befrielsen ansåg FUNK det som livsviktigt att dessa människomassor återvände hem. I staden väntade bara sjukdomar och svält. All ekonomisk och sanitär struktur hade brutit samman.

Samtidigt ropade Kambodjas åkrar efter arbetskraft. Oändliga mängder areal låg till följd av kriget obrukade. Miljoner risplantor behövde sättas ut.

På landsbygden har FUNK dessutom hunnit bygga upp en välorganiserad ekonomisk och social administration. Enligt le Mondes auktoritativa korrespondent Patrice de Beer kunde FUNK väl ta emot de hemvändande massorna. Under hemtransporten såldes exempelvis regelbundet ris och vatten till ett tre gånger lägre pris än det som gällde i Phnom Penh före befrielsen. Pagoder hade rustats upp till härbärgen över natten. Där registrerades också människorna. De fick tala om var de hade sin hembygd osv. Uppenbart i syfte att underlätta återförening av splittrade familjer.

En bombvåg från USA över huvudstaden bedömdes också med rätta som en möjlighet.

Människorna drevs alltså inte bort från ”hem och ut i lidande och nöd”. De återvände hem till ett bättre materiellt och socialt liv.

CIA som John Blund

Nå, sköts inte människor ner? Stacks inte hotell och affärer i brand?

Jo, ett fåtal människor sköts ner. Soldater i motståndsfickor, samt en handfull desperata småkapitalister. Men all seriös information talar bara om ett fåtal. Det är CIA som varit John Blund i Svenska Dagbladets mardrömmar...

En del lyxaffärer, spelhålor, bordeller och överklassvillor brändes också ner. Enligt le Mondes information plundrades dock inte affärer. Den plundring som ägde rum, iscensattes av berusade marionettsoldater. Här såväl som i södra Vietnam.

Ja, men sjukhusen, vräktes inte döende ut på gatorna?

Naturligtvis var dessa transporter ett problem. Men skräckhistorierna har ingen reell grund. Ingen har med egna ögon sett alla de lik som ska ha staplats i dikena utanför Phnom Penh.

Två unga medlemmar i organisationen ”Jordens vänner”, som sett sjuktransporterna utanför staden, berättade också för Patrice de Beer att ”revolutionärerna tycks ha en god infrastruktur och förfogar både över traditionell och kinesisk medicin”.

Det är också klart att ”sjukhusen” i staden inte var sjukhus. Rapporter före befrielsen talade om de otroliga missförhållanden som rådde. Brist på vatten, medicin, bäddar, läkare osv. Ute på landsbygden finns dessa resurser. Förmodligen såg FUNK det som en tvingande nödvändighet att utrymma sjukhusen, både av dessa skäl samt på grund av bombfaran.

Detta utesluter naturligtvis inte enskilda övergrepp. De som fanns på sjukhusen var så gott som alla sårade marionettsoldater, det låter inte särskilt otroligt att en del enskilda röda khmerer var nonchalanta under dessa transporter. De som de bar på var deras f d fiender, de som dödat deras barn och bombat deras hem. Hur tror exempelvis Svenska Dagbladet att koncentrationslägrens judar behandlade SS-soldaterna, som gasat ihjäl deras barn, när de ställdes öga mot öga med dem efter Hitlers fall?

Denna genomgång kunde räcka för att avslöja högermännens hycklerier och liberalernas oro. Men för att göra bilden fullständig ska visa upp det mest absurda i den mörkblå hysterin.

Svenska Dagbladet tycker alltså att det var något av en mardröm för de franska diplomaterna. När de väcktes mitt i natten. Vidare ojar man sig över Lon Borots rödsprängda ögon.

Så hemskt! Så fasansfullt!

Fanns det verkligen inte fog för FUNK att vara misstänksamma mot fransmännen och de andra utlänningarna på ambassaden? Den franska opiumimperialismen i Indokina är väl inte helt okänd?

Rapports Olle Tolgraven talade dessutom exalterat i TV om hur CIA-agenterna inne på ambassaden slaktade de grisar som de fått:

— De var vana, sa han. De visste vad de gjorde. De hade gjort sånt förr...

Javisst, CIA-agenter kan slakta. Både grisar och Khmerer!

För Svenska Dagbladet är det en mardröm att bli väckt mitt i natten. Vad är det då att vakna, eller kanske inte vakna alls, till ljuset av bombkrevader? Vad är då USA:s och marionetternas mord på 600 000 kambodjaner.

Trots att FUNK visste, vilket patrisk som huserade på franska ambassaden, så fick de en bra behandling.

DN:s Sven-Erik Sjöberg talar bl a om ”soppa, rostade bananer och rödvin”. Dessutom åts det alltså stekt gris...

Lon Borets förgråtna ögon kan bara en reaktionär hysa medlidande med. Tänk om Svenska Dagbladets speciella korrespondent från Berlin för trettio år sedan hade skrivit så här:

— Hitlers ögon var rödsprängda och verkade förgråtna. Han hade troligen varit uppe hela natten. Även Eva Braun befann sig fortfarande i landet...

Nu var Hitler klokare än Lon Boret. Han sköt sig själv.

Dessutom kan det tilläggas att Lon Borets hustru släpptes fri, detta enligt Patrice de Beer.

Till sist ska vi avsluta med en liten sedelärande historia. Ett demagogiskt galanteri kanske borgaren skulle säga. Bedöm själv:

För tänk om Lars Hjørnes pappa, Harry, skrivit om ”skräckväldet i Oslo” när Quisling avrättades.

Det kanske inte var så långt ifrån att han gjorde det heller. När Hitlers trupper invaderade Norge flera år tidigare skrev Harry Hjørne nämligen att ”vi måste anpassa oss till en ny tid”...

Tack vare denna anpassning vann Göteborgsposten över en stor del av den inopportuna Handelstidningens annonsörer. Köpmännen i Göteborg höll sina pekfingrar i luften...

Göteborgsposten blev så stor och fet. Handelstidningen liten och mager. Till sist las Handelstidningen ner.

Harrys pojke Lars ärvde så pappas tidning, som har monopol i hela väst-Sverige. På dess redaktörsstol sitter han nu och skriver om ”skräckvälde” i demokratins namn...

Hyckleriet är gränslöst...

Men trots detta kan vi jubla. Högermännens hets är ett uttryck för förlorarnas desperation. Imperialismens nederlag i Indokina har tagit dem hårt. De är förgrämda och sura.

Leve det fria Kambodja! Mot ett socialistiskt Indokina!

Göte Kildén